

Genesa - Lecția 8

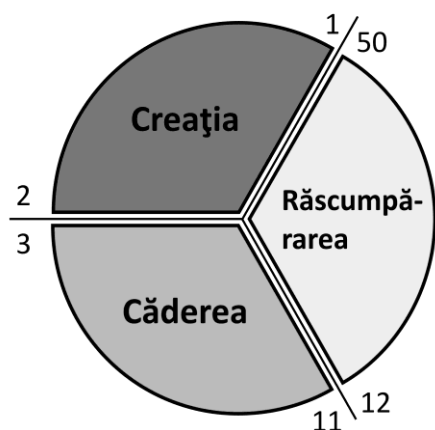
Un nume legat de Dumnezeu

Gen. 12:1-20; de citit: Genesa 12-14

Îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare

Să ne aducem aminte de cele trei adevăruri mari, în jurul cărora se adună cartea: Creația, Căderea și Răscumpărarea. Primele unsprezece capitole ce deapănă istoria Creației și a Căderii se constituie într-un cadru pentru istoria Răscumpărării, care, deși prefigurată de promisiunea lui Dumnezeu din Genesa 3:15, pornește să prindă contur abia din capitolul 12. Dar care să fie rostul Răscumpărării, atunci când Potopul pare să fi adus un început nou pe întreg pământul? Oare răul n-a fost spulberat odată cu nimicirea celor răi? Prin faptul că „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui” (6:9), începutul care își avea originea în el și în copiii lui părea promițător. Să ne imaginăm cum ar fi fost dacă istoria Potopului biblic s-ar fi

terminat cu îndumnezeirea lui Noe, ca în cazul lui Utnapiștim, de pildă! Realmente, n-ar mai fi fost nevoie de răscumpărare. Dar istoria beției lui Noe, păcatul lui Ham, precum și istoria turnului Babel subliniază adâncimea și dimensiunile implicațiilor primei neascultări din Eden. Alegerea Evei și a lui Adam au marcat în mod ireversibil toată rasa umană. Poate că, prin prisma experienței lui Noe – a celui mai bun dintre cei din vremea lui – înțelesul afirmației din Genesa 5:1-3 devine mai luminos:

„În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemnarea lui Dumnezeu. 2I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat, și le-a dat numele de „om”, în ziua când au fost făcuți. 3La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemnarea lui, și i-a pus numele Set” (Gen. 5:1-3, s.n.).

Deși, la prima vedere, expresiile „după asemnarea lui Dumnezeu” și „după chipul și asemnarea lui [Adam]” par un joc de cuvinte fără prea multă semnificație, în lumina istoriei postdiluviene, ele capătă forța realității pe care doresc să o exprime. Această realitate, pe de o parte, ne constrânge să recunoaștem starea fără ieșire în care ne aflăm, iar pe de altă parte, ne obligă să ne întoarcem spre Dumnezeu, care a promis că va interveni ca să zdrobească definitiv capul Șarpelui.

1. De ce a ales Moise să pună în contrast cu îndumnezeirea lui Ziusudra, Utnapiștim sau Atrahasis, beția lui Noe, decăderea morală a lui Ham și răzvrătirea din Câmpia Șinearului?”
2. Oare când îi zisesse Domnul lui Avram toate aceste lucruri? Cum explicați zăbovirea lui în Haran? (vezi Gen. 11:31 și Exod 20:12)
3. Care a fost promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avram?

4. Problema facerii unui nume o regăsim atât în istoria Turnului Babel (11:1-9), cât și în promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam. Care este diferența majoră între cele două istorii, atunci când vorbim de facerea unui nume?
5. Cu ce scop a inclus autorul în carte istoria din Genesa 12:10-20?
6. Cum ai califica gestul lui Avraam în Egipt? Ce ai fi făcut tu în locul lui?
7. Cât de legitim este să folosim jumătăți de adevăruri pentru a ne vedea atinse interesele?
8. Cum ai descrie suveranitatea lui Dumnezeu, demonstrată în acest eveniment?
9. Avraam pare să tragă plapuma simplu și repede peste fapta lui, printr-o închinare la Altarul din Betel. Oare pocăința lui a fost sinceră?
10. Compară motivația lui Avraam din 12:11-13 cu cea din 13:8-9. Cum comentezi răspunsul tău în lumina celor descoperite?
11. Ce încurajare specifică găsești în text pentru viața ta?

Provocare:

Nu ne vine să credem că poate fi adevărat ceea ce citim despre Avraam în versetele 11-13! Cel pe care Dumnezeu l-a ales ca să-l facă tatăl multor neamuri, ca să-l binecuvânteze și ca să-l transforme într-o binecuvântare pentru toate familiile pământului, minte și îi cere nevastei să accepte să fie dusă în haremul lui Faraon, „ca să-mi meargă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție” (13) – îi spune el Saraiei. Și, într-adevăr, ajuns în Egipt, în timp ce nevasta lui era dusă în casa lui Faraon, el a fost primit bine și „a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile” (16). Părea că a dat lovitura. În doar câteva zile, Avram era cineva în Egipt, avea un nume.

Dar nu după multe zile, dat în vileag și rușinat, cu numele pe care și-l clădise pe minciună și viclenie, sfărâmat deodată în pumni, Avraam s-a întors la altarul din Betel, ca să ia lucrurile de la capăt. „Și acolo, Avraam a chemat Numele Domnului” (13:4).

L-am văzut pe Noe beat și dezgolit în mijlocul cortului Său. Acum îl vedem pe Avraam mințind ca să-și scape pielea. Ce mare adevăr a grăit Pavel în 1 Corinteni 10:12: „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă!”

În urma minciunii lui, Avraam s-a ales cu mari bogății: „a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile” Ce greutate era în a lua lucrurile de la capăt, repetând un simplu ritual religios, atunci când putea să păstreze oile, boii, măgarii, robii și roabele aduse din Egipt, împreună cu aurul și argintul lui Faraon? Dar tocmai atunci când Avraam a crezut că rușinea a trecut și lucrurile s-au liniștit, cearta izbucnită între păzitorii turmelor lui și cei care îngrijeau vitele lui Lot îl așază pe Avraam în fața unei alegeri dureroase. Nu doar că trebuie să se despartă de Lot, dar, rămâne cu turmele lui pe povârnișurile pietroase și pustii în timp ce Lot coboară în câmpiile mănoase ale Sodomei și Gomorei. În capitolul 14, când, în sfârșit, bogățiile Sodomei sunt în mâinile lui, Dumnezeu îl trimite pe Melhisedec înaintea lui Avraam, înduplecându-l să renunțe la oferta împăratului Sodomei.

Umblarea cu Dumnezeu ne obligă la ascultare de El, la dezbrăcarea jumătăților de măsură în trăirea vieții creștine. Iar dacă nu suntem dispuși s-o facem de bună voie, are Dumnezeu mijloace pentru a ne îndupleca s-o facem.